

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXVII. De calamitatibus quae Ioannis causa acciderunt: & de obitu
Eudoxiae Augustae & Arsacii. Item de Attico Patriarcha, quis & unde fuerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ea Catholicis regulis adjungere non licet. Quippe illi perpetuo id agunt, ut Nicenorum Patrum consilium revertant. Non solum igitur illos Canones non sequendos esse dicimus, verum etiam unam cum Hæreticis ac Schismaticis dogmatibus penitus condemnandos, quemadmodum etiam in Serdicensi Synodo jam condemnati sunt ab Episcopis qui ante nos fuerunt. Satis enim fuerit ea condemnari quæ recte facta sunt, quam ea quæ contra canones acta sunt, firmatatem ullam obtinere, fratres charissimi. Sed quid adversus ista in praesenti faciemus? Necessaria est cognitio Synodi, quam & nosjampridem congregandam esse diximus. Hoc enim sola est, qua hujusmodi tempestatum motus fedare possit. Quam quidem ut obtineamus, utile fuerit medicinam horum malorum ex voluntate ac nutu Dei optimi maximi, & Christi domini nostri, interim expectare. Omnia siquidem quæ nunc per invidiam diaboli ad fidelium probationem conturbata sunt, pacabuntur. Firmi ac stabiles in fide, nihil non sperare a Domino debemus. Nam & nos diu multumque cogitamus, quonam modo cœcumena Synodus congreganda sit, ut turbulenti motus cœlestis numinis arbitrio tandem conquiescant. Sufficiamus igitur aliquantis per, & vallo patientia communiti, cuncta auxilio Dei nostri restituenda esse speremus. Omnia porro quæ vos perferrre dixistis, iam ante a Coepiscopis nostris qui Romanum licet diversis temporibus confugerunt, id est Demetrio, Cyriaco, Eulysio & Palladio, qui nobiscum sunt, accurata interrogatione didicimus.

ταῦτα ἔσκεπτοις καθολικοῖς κανονικέσσα-
πλίν· δε γέδια τῶν ἐναντίων καθεσμάτων
τῶν ἐν νησαῖς μάθεν θελήν εὐελεύθερον· εἰ μη
ἐν λέγομεν τύποις μὴ δῆλον ἐξαπολυτικόν, αλ-
λὰ μᾶλλον αὐτὸς μὲν αἰσθέμεν καὶ χρημα-
τῶν δογμάτων ἀναινεῖσθαι πεπο-
περτερεν γέγονεν ἐν τῇ Σαρδικῇ συνόδῳ που-
τῶν περὶ ἡμέρας πεπονόπων· Καὶ γνωστός πε-
χθέντα κατακείνεται μᾶλλον περοπονόπων.
καὶ τῷ κανόνων ψρομδραχεῖται θελή-
τηλα αἰδελφοὶ τιμιώτατοι· αἰδελφοὶ τοῦ τοι-
τοιετων νῦν ἐν τῷ παρεγένετο ποιότων μεταστρα-
καία ἐστι διάγνωσις συνοδική, πὴν καὶ πάλι
ἔφημεν συναθερεῖσαν· μόνη γάρ εἰσαπέιδε-
ναται τοῖς κυνόστοις τῶν τοιετων καταστάλμα-
των γίνεται· οὐ πατρίχωμεν, χρηματίστητος
ὑπερβάσεως τὴν ιατεῖαν τῇ θελήσθεντος μεγάλης
τε· καὶ τὸ χριστὸν αὐτοῖς τὸ κυρίεντον πάνα-
στα νῦν τῷ Φεδόνῳ τῷ διαβόλῳ περὶ τοῦτο
πισῶν δοκιμασίαν τελεταῖ, πεινάτη-
ται· εδέν ὁ φείλομεν τῇ σερρότητι τὸ πέπει-
τερό τε κνεῖς ἀπελπίσαι καὶ γνωμέπολα
σκεπτομέθα, οὐ τερψτὸν ή σύνοδον οὐκυπατο-
συναχθεῖστο πάστηθελήσθεντες, αἰτα-
χωδές κυνόστοις παύσωνται· ὑπομενομέν-
τες, καὶ τῷ τείχει τὸ υπομονῆς ὄχυρον εἰσι-
πιστομένη πάντα τῇ θελήσθεντες, εἰς μέτα-
καταστάσιν· πάντα δὲ στοιχεῖαν οὐ φίσαι
εἰρήνατε, καὶ περτερον συνδραμόντων εἰς τού-
μην τῶν ημέρων συνεπισκόπων, εἰ καταμά-
λιστα διαφέροις χερνοῖς, τελέσι δημιεῖς,
κυνιακός, θελητός, καὶ παλλαδίος, οἱ τινες
συνεισι μετ' ήμων, τελέσι ερωθόντος μεμα-
καρδίν.

CAPUT XXVII.

*Decalamitatis que Ioannis causa accide-
runt: & de obitu Eudoxie Auguste & Ar-
sacii. Item de Attico Patriarcha, quis
& unde fuerit.*

HÆ sunt Innocentii literæ: ex quibus licet cognoscere, quam ille opinionem de Joanne habuerit. Per idem tempus, Constantinopolis in suburbanis grande immensa magnitudinis cecidit: & quarto post die, Imperatoris uxor finem vivendi fecit. Quæ quidem Deo Joannis causâ indignante accidisse, plerique omnes opinabantur.

D Κεφ. κ².
Περὶ τῶν γενουλίων διὰ ιωάννην θεωτα, διὰ πολὺ τεττανίδην
θεογίας τῆς Βασιλίδος, καὶ αἰσθάνεται τοῦτο τοῦ πατρὸς τοῦ
πατρός την οὐδετέρην συνεπισκόπων, εἰ καταμάλιστα διαφέροις χερνοῖς,

Tοῦτος τε μὲν τὸν ταῦν ιωάννην γεράμιαζε
συνιδένειν, οἷαν εἶχε τοῖς ιωάννης γι-
μνοῖς ἐν τάπτοις ἐπαμμεγέθης ἐν καναλί-
πολεις καὶ τοῖς προαστείοις καταλαζα καταφαγή-
τελέρητε μὲν τεττανίδην ημέραν, πάντας θε-
λητέες ελεύθερος· Καὶ τοῦτο συμβέπειν καταπιπο-
τοῦ τε τοῦ διαιωνίου, ὡς τοῖς πολλοῖς εἴδο-

καὶ οὐδὲ καὶ κυνεῖν Θ. ὁ χαλκηδόνιος Θ. Πάτισκο-
πΘ., εἰς αὐτὸν μάλιστα εἰλογόρδι, καὶ πολλῷ πρό-
τεον ἐκ τῆς συγκυρεστάσιος αὐτῷ φέρεται πόδα
συμφορέσσι, ἐκάτερον σκέλους θυπόταντιν ιδεῖσιν
ἀποπελθεῖς, ἐλεγοῦς ἀπεισίω· καὶ δέργαντο
ἡ ἑταῖρος ὄντις χερόν τὴν καντανίων πόλεων
ἐκκλησίαν Πατισκόπουσας ἐτελέσθητε· πολ-
λῶν γὰρ τὴν αὐτὸν διαδοχὴν μνωμάριων, τελάρων
μηνὶ τὸν αὐτὸν τελεθῆταις, χρεογνήταις ἀπίκος,
πρεσβύτεροι τὸν καντανίων πόλεων κλήρον, εἰς
τὴν πετρελαϊκῶν οἰκίαν την. Εστὶ μὲν γέροντος ἡ
οἰκαστείας τὸ δέργαριον· ὃν νέον τὸ φιλοσοφεῖν
πατισκόπην οὗτον μοναχοῖς τῆς μακεδονίας
αἰρεστεῖς· οἱ δὲ πατερεῖς τὴν σεβασμὸν εἰς τὴν
δε τῇ φιλοσοφίᾳ διέπρεπον, οἱ δὲ βιβαζοῦ-
σι διελέγοντες οὐτε, δὲν επιστοπον τὸ θάδεκαν τὴν
μοναχῶν γνώμην εἰς τοῦ περιεγνωμόν
ηδηγούσι· ηδηγούσι εἰς αὐτὸν τελῶν, περιε-
τον καθολικά εἰκαλησίαν μελέσθε· φύσος δὲ
μᾶλλον διατονός φερόντος οὐδὲν πέποτον
περιείσων επίστολον, εἰπειρελθούσαι τε, καὶ
περιεπιεισθλας αὐτοὺς οἴνανός το δέ τοι Θ.
παγωγοῖς, ὡς πολλοῖς κεχαρομένοις· εἶναι
μέτετοι δέ τοις ἐτοῦτοις εἰκαλησίας λόγοις,
οὐκοῦτον γε σφῆς αἵξειν οὐκέτε τοῖς αἴρον-
ταις, μήτε παρθένας πανιελώνος ἀμοιράς· ἐμ-
μελίς γάλλον, αἴπικαιρον τῆς, τάξ παρεξέλη-
πον διδοκιμούσιτες συγγενέας ἱσκείτο· καὶ
τὸ δοκεῖν ιδιωτικόν εἶναι, φέρεται παλαιότο
μέτρον· καὶ τοῖς ἐπιεισήμονας πολλάκις ἐλά-
σσεν· ἐλέγετο δέ τοις μὴν τὸς ὁμοδόξες
πρεδαιοῦντο· εἶναι τοῖς δὲ ἐτεροδόξοις φοβε-
ρεῖς· καὶ προσίων μὴν αὐτοῖς οὐκανάβλοιστο,
δέ· εἰμιτοῖς· αἴτις δὲ μετέβαλλέμενοι,
περιεπιφανεῖσθαι· καὶ τὸν μὲν, τοιόνδε γνέωμα
Φαστίν, οὔγε τὸν αὐτὸν τεργνωσαν· ὃ δέ ιωάν-
τη, καὶ Φάργων, ἐπισημότεροι δέ οὐδέποτε
κηνημάτων γένεχων αἴρονται, ἀλλων τε πολ-
λῶν περιφερεγνῶν, καὶ ὅλυμπιαδέ· τὸ δια-
κονίον πεμπόντος, πολλεῖς αἰχμαλώτες
προστῶν ισταμένων ἀνέτο, καὶ τοῖς ιδίοις αἴρε-
διαις πολλοῖς δέ οὐδέμοις αἴρανται εἶχο-
ργα· οἷς δὲ καὶ δέντεν ἔστι κηνημάτων, τῷ λό-
γῳ περιστήσεο· καὶ εἰς αὐτὸν κεχαρισμέ-
νοι εἰτύγχανεν, δομανίοις τε πατεῖσιν.

A Nam & Cyrius Chalcedonensis Episcopus, qui præ cæteris illi conviciatus fuerat, non multo ante, cum ad fortuitum pedis dolorem alterum ei crus à medicis exlectum fuisse, miserabili exitu interierat. Sed & Arfacus, cum Ecclesiam Constantinopolitanam brevi temporis spatio administraisset, ex hac luce migravit. Cujus successionem cum multi essent qui ambirent, quarto post obitum illius mensc ordinatus est Atticus, ex Presbytero Cleri Constantinopolitani, qui unus fuerat ex Joannis insidiatoribus. Huic patria fuit Sebastia, urbs Armeniæ. Cæterum ab incunæ ætate in monastica Philosophia institutus fuit à Monachis B Macedonianis, qui tunc temporis in hujus sapientia studio apud Sebastiam florabant, ex schola Euostathii progressi, quem Episcopum simul & præstantissimorum monachorum partem illuc fuisse supra retulimus. Postea vero jam virilem ingressus ætatem, ad Catholicam Ecclesiam se transtulit. Porro cum esset naturâ magis quam disciplinâ prudens, in rebus agendis summa fuit dexteritatis: & ad struendas atque evitandas insidias soler-
tissimus. Moribus autem blandus fuit, ita ut plerisque gratus esset. In concionibus vero Ecclesiasticis mediocris; adeo ut sermones illius, nec digni qui exscriberentur, nec profusa eruditio-
n expertes auditoribus viderentur. Nam cum studiosus esset elegantia, si quando tempus nactus fuerat, probatissimos quosq; veterum scriptores lecitabat. Et quoniam in dœctus esse videbatur; cum de illis discareret, ipsos etiam doctos plerumque latuit. Porro erga suæ opinionis homines gnarus atque industrius fuisse dicitur: iis vero qui diversam lectam sequabantur terribilis. Ita ut quoties volebat, metum illis incuteret: rufus vero mutatus, mitis in eos appareret. Atque hunc quidem ejusmodi fuisse dicunt ii, qui illum probe norant. Joannes vero etiam in exilio degens, magis inclaruit. Nam cum pecuniis abundaret, quas cum alii multi adferebant, tum Olympias diaconissa ad eum mittebat, plurimos captivos ab Isautis redemit, ac suis restituuit. Multis etiam egentibus necessaria subministrabat. Eos vero quibus pecuniis opus non erat, oratione sibi conciliabat. Eratque admodum charus tum Armeniis, apud quos degebat,

Hhhhh ii

tum finitimus omnibus. Multi quotidiani ad eum confluabant ex urbe Antiochia, & ex reliqua Syria, ac Cilicia.

κατοις πληγοχέοις πλεῖσι δὲ πρέσβισι
έφοιτων δύποτε αὐλοχέοις, καὶ τῆς αὐλονο-
είας καὶ κιλικίας.

CAPUT XXVIII.

*Quomodo Innocentius Episcopus Romanus
impense studuerit, ut collecta Synodo Ioannem
revocaret; & de legatis ab eo missis ad
inquirendum; & de morte Ioannis
Chrysostomi.*

PETRO INNOCENTIUS ROMANÆ URBIS EPISCOPUS, cum sicut ante scriperat, impense studeret, ut Joannes restituatur; unà cum Episcopis qui ex Oriente legati ad eum venerant, misit Episcopos quinque, & duas Ecclesiæ Romanæ Presbyteros, ad Honorium & Arcadium Augustos, qui Synodum, ejusque celebrant tempus ac locum postularent. Verum hi qui apud Constantinopolim Joanni infensi erant, quasi in contumiam Orientalis Imperii hæc acta essent, calumniati cœperunt. Atque hos quidem utpote qui extenu Imperatori modesti fuissent, cum ignominia dimitti curarunt. Iplum vero Joannem edicto Imperatoris longius transferri ad oppidum Pityuntēm per fecerunt. Milites igitur confessim advenientes, edictum executioni mandarunt. Cæterum ajunt Joannem, cum à militibus abduceretur, in itinere diem obitus sui prævidisse, apparente ipsi Basilisco martyre in oppido Armeniae Comanis. Quo in loco cum vires ei ad iter faciendum deficerent, capit is enim dolore laborabat; nec solis radios perferrere posset, ex morbo interiit.

Ως δια σπουδῆς ἐν ἴνοκετίᾳ τῷ ὄμηρῳ, μάστιχαν αὐτὸν επιμαχήσας· καὶ πει τῷ πειθεῖ τῷ παράδιπτον καὶ τοιούτῳ τῷ χρυσεσθόμενῳ.

IΝΙΚΟΣΙ ΘΕΟ ἐρέμης ἐπίσκοπος, καὶ πρέτερον ἔγραψεν, ἐπανελθεῖν αὐτὸν απόδιων, σὺν τοῖς ἐκ τῆς ἔως τοῦτο πρεσβεῖον. Πλησιοὶ ἐπίσκοποις, πέπομφεν ἐπίσκοπος πάντας, καὶ πρεσβύτερος δύο τῆς ῥωμαϊκῆς σίας τερές ὀνόμειον καὶ Δημήτριον τὸν βασιλέα, σύνοδον αὐτήσονταις, καὶ καιρὸν ταῦτας Σπονοῖς οἱ ἐπὶ κανταύλινα πόλεως απεχθανόμοις ιωάννης ἐπὶ μέρες τῆς ἐπιλαΐας βασιλείας τέτων ψυχομόρφων, διαβολῶν κατοικίασαν· καὶ τὰς μὴν ὡς ἔπειρος μηδὲχει ἐνοχλήσαντας, αἵματος ἐκπεμφῆς παρεγκείσαντας αὐτὸν ὁ ιωάννης Ψιφιθασιλέως πορρώπερνα μετανιμόσαια πίθετα κατέρρεωσαν. Εν τάχθει συγγενούμενοι εργάται, τέτοιο ἐπείλευν· φασι δὲ αὐτὸν ταῦταν ἀγόμενον, καθ' ὃδὸν ἀραιδεῖν τηνίσαντας ἐν τῇ τελευτᾷ ἔμελλεν, ἐπιφανεῖος αὐτῷ βασιλόσκοι τὸ μαρτυρεῖον ἐν καμάνοις τὸ δέμενίας ἐνθα δύναμικετι πρέσβητον ὅδοντιζει, ἥλγα γὰρ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὴν ἀκίνητον πλευρὴν ψηχοῖος τε ἀν, γόσῳ τὸν βίον μετέλαξεν.